

лечно стенание. Това стенание се отзовава въ душитѣ имъ болезнено, и ги кара да се триякатъ и озиратъ въ тъмнината. И пакъ падатъ въ безпокойна дрѣмка, напълнена съ блѣдни призраци на ужаса, прѣсичана отъ тръикитѣ на студа и леднитѣ цалувки на вѣтъра.

Най-послѣ крѣсливиятъ хоръ на клисурекитѣ пѣтли зацѣпи нощния въздухъ и изпълни самотнитѣ планински съ живия си привѣтъ, прѣдвѣстникъ на зората, на златното слънце, на живота и на подновяваннето празника на пролѣтъта.

XXXIV.

Утриньта.

Въпрѣки тревожното състояние на духа си, Огняновъ заспа най-послѣ дълбоко два часа. Такъвъ крѣпкъ сънъ посѣщава, увѣряватъ, и осжденитѣ въ прѣдвечерieto на смъртното имъ наказание. При-зори той се сепяж и се озърна на около. Природата се разбуждаше. Развиделъ-ваше се на всѣкъдѣ. Небето бѣлизняво-блѣдо-сине бѣ изгубило послѣдната си трѣпкава звѣздица. То поблѣдѣваше повече и повече на истокъ. Една червена, ярко-огненна тѣма лежеше на длѣжъ по върховетѣ на планинитѣ тамъ. Това приличаше на зарата на нѣкой отдалеченъ пожаръ. Прозрачни мъгли още се пластѣхъ въ гжнкитѣ на урвитѣ на Рибарица; но снѣжната ѣ корона се румѣвеше вече отъ отблѣска на вѣсточната заря . . . Само Богданъ бѣше засланъ още съ мъгла и имаше настрѣхнълъ и студенъ видъ. Но полека лека мъглитѣ се разсѣхъ, видѣлната ставаше по-бѣла и по-силна и зеленитѣ планини, гори и могили околорвѣстъ се усмигнахъ и погледнахъ радостно подъ лазурното небе на тая пролѣтна утрина. Нѣкъдѣ въ гората ранни славеи запѣхъ.

Огняновъ станъ, хвърли погледъ на лежащитѣ въз-ставници въ укрѣплението, завити съ козаци и съ ямур-